

Kitölti a lakást a csend.
A hang nem mozdul.
A néma légy
bokája kifordul a síkos ablaküvegen.
A fájdalom sikolya
egy másik hangtartományban
szunnyadó pókot felébreszt,
indulatot szít.
A pók könnyít terhén,
ledobja keresztjét
és félelmetes csáprágóival
megadja a légynek a kegyelemdöfést.

A pohár az asztalon áll,
sorvasztja a magány.
Kicsordul.
A bánat sárga rózsája
a könny tavába hullatja szirmát.
Feljajdul.
Kókadt fejét alázattal hajtja le
a giotin rideg vánkosára.
Összekulcsolt kezekkel némán imádkozik
az asztal mellé térdelő valóság.

A falra felakasztott önarckép
kivégzését szemlélő publikum
feszengve ül,
és amikor a függöny legördül,
tojással dobálja meg
a kijárat felé menekülő halált.
A tollseprű végigsimítja
a kép arcát,
és szolid mosolyt feszít
a fájdalom húrjának
szakadt végei közé.

A gyöngyházzsemű félhomály
bezárja a fényt,

és szeplőtlen arcára fátylat terít
a sarokban ücsörgő alkony.
Rádiójelek bombázzák a világúrból
a néma csend lokátorát,
és egy csillagok közt bolyongó E.T.-lány
sírva énekli szomorú dalát.
A beporosodott érzelem
kacagva kibontja haját,
és felkínálja kéjelgő testét
a sietve közelgő éjszakának.

Érd, 2013. 07. 31.